

[Minister Lise Østergaard]

større autoritet og større bevågenhed i de nordiske landes befolkninger. Det begrundes også med ønsket om en udvidelse af Nordisk Råds kompetence og arbejdsområde, og der henvises til, at EFs kommende udvidelse mod syd bør balanceres af en styrkelse af det fælles nordiske arbejde.

Hele denne tankegang kan forekomme meget nærliggende, og ingen kan have noget at indvende imod, at Nordisk Råd besidder så stor kompetence, som det nu engang er hensigtsmæssigt, og som der kan skabes enighed om imellem de nordiske lande. Men jeg synes nu nok, der kan herske nogen tvivl om, hvorvidt det forslag, SF stiller, vil tjene netop de formål, som det siges at tilstræbe. Hvem siger, at det nordiske samarbejde vil blive styrket ved, at man afskaffer den hidtidige nordiske tradition for arbejdsform og erstatter den med en europæisk? Det nordiske samarbejdes styrke er ikke afhængig af valgmanen.

Det mest vidtgående forslag om nordisk samarbejde i nyere tid er NORDEK-traktaten, og inspirationen hertil var EF-samarbejdet, men det formelle apparat byggede på nordisk samarbejdes tradition og ikke på europæisk. Selv i det meget vidtgående forslag, som NORDEK-traktaten var udtryk for, var der ikke forslag om noget direkte valgt parlament, og de regler, vi i dag følger i Nordisk Råd, er fra ord til andet afskrift af NORDEK-traktaten.

Som sagt bygger Nordisk Råd på et frit samarbejde mellem de nordiske landes parlamentarikere. Et direkte valgt Nordisk Råd ville ikke kunne udøve denne funktion, fordi dets medlemmer ikke ville repræsentere folketinget og de andre nordiske parlamenter, men alene de befolkningsgrupper, der har valgt dem.

Nordisk Råd afholder møde en uge årlig. Europa-Parlamentet afholder møde 12-15 uger årlig. Med den begrænsede mødehyppighed i Nordisk Råd ville direkte valgte repræsentanter uden forbindelse til de nationale parlamenter stå i meget stor afstand fra det daglige politiske arbejde i de respektive lande, og det er mest sandsynligt, at en sådan afstand ville svække det nordiske samarbejde snarere end styrke det. Uden direkte forbindelse til de enkelte landes hjemlige parlamentariske arbejde er det utænkeligt, at man skulle kunne virkeliggøre så mange po-

litiske mål og løse så mange spørgsmål i retning af samordning af lovgivningen i de nordiske lande, som tilfældet er i dag.

Men hvis man skulle tage SFs forslag helt bogstaveligt, ville det vel også indebære tanken om, at Nordisk Råd skulle udvide sit arbejdsområde betydeligt og dermed også mødehyppigheden, og noget sådant kunne også meget vel lade sig gøre, men må dog i givet fald bygge på et klart ønske hos befolkningerne i alle de nordiske lande. Netop i dette forhold ser jeg en betydelig svaghed i SFs forslag, som alene synes udsprunget af danske indenrigspolitiske interesser og ikke af omsorg for det nordiske arbejde.

Forslaget kommer til behandling her netop dagen efter, at Nordisk Råds 26. session er afsluttet. Selvfølgelig forventer jeg, at SF eller partier, der deler SFs holdning i dette spørgsmål, har benyttet den netop afsluttede session til at vurdere holdningen hos parlamentarikerne i de andre nordiske lande, og jeg er spændt på at høre resultatet.

Jeg har selv deltaget i sessionen og derunder været opmærksom netop på dette forhold. Spørgsmålet om direkte valg til Nordisk Råd blev rejst én gang under generaldebatten, nemlig af hr. Ib Christensen fra retsforbundet. Hans baggrund for at rejse spørgsmålet har utvivlsomt været en anden end den, der motiverer SF til debatten her i dag. Hr. Ib Christensens indlæg udløste ikke en eneste reaktion, hverken positiv eller negativ, fra forsamlingens side. Han syntes at stå ene med denne interesse.

Selv benyttede jeg sessionen til bl. a. at drøfte spørgsmålet med samarbejdsministrene fra de øvrige nordiske lande. Ingen af dem kunne fortælle om nogen umiddelbar interesse fra deres landes side for dette spørgsmål. Fra finsk side gav man udtryk for, at direkte valg snarere ville svække samarbejdet end styrke det af grunde som dem, jeg lige har omtalt. Fra svensk side talte man desuden om meget store tekniske problemer.

Alt i alt synes SFs forslag om direkte valg til Nordisk Råd at være udtryk for et typisk dansk problem i forbindelse med vores egen integration af det nordiske og det europæiske samarbejde. Der er intet, som tyder på, at valgmanen til Nordisk Råd er et fælles nordisk problem.

Når SF rejser spørgsmålet netop nu, er det vanskeligt at frigøre sig fra fornemmelsen af,